

Jonathan Cook: V Sýrii se humanitární nároky Západu rozpadají v prach

infokuryr.cz/n/2023/02/24/jonathan-cook-v-syrii-se-humanitarni-naroky-zapadu-rozpadaji-v-prach

kuryr

24. února 2023

USA řekly, že chtějí zbavit Syřany tyrana. Pak byli připraveni nechat ji zemřít zimou a hladem. Pravda: pro Západ jde v Sýrii především o moc.

Vláda amerického prezidenta Joea Bidena minulý čtvrtek ustoupila a definitivně zrušila sankce vůči Sýrii. Změna politiky přichází po čtyřech dnech neúprosných a šokujících snímků z oblasti katastrofy v jižním Turecku a severní Sýrii způsobené zemětřesením o síle 7,8 stupně.

Zdá se, že Washington již nemohl udržet své embargo, protože z trosk byly vytaženy desítky tisíc těl a miliony se potýkaly s nachlazením, hladem a zraněními.

USA si nemohly dovolit být outsiderem tváří v tvář globálnímu výlevu obav o zdevastované obyvatelstvo Sýrie a Turecka.

Podle nové výjimky může syrská vláda dostávat pomoc při zemětřesení po dobu šesti měsíců, než embargo znovu vstoupí v platnost.

Nikdo by se však neměl nechat zmást touto zdánlivou změnou srdce.

Bezprostředně po zemětřesení bylo první reakcí ministerstva zahraničí držet se své politiky. Mluvčí Ned Price odmítl možnost zrušení sankcí s tím, že je „kontraproduktivní oslovit vládu, která už tucet let brutalizuje své lidi“.

Pravdou je, že režim sankcí uvalený USA a jejich spojenci v Evropě, Kanadě a Austrálii byl zločinnou politikou dlouho před zemětřesením. Krátké a opožděné zrušení sankcí – kvůli mezinárodnímu tlaku – na tom nic zásadního nemění.

Tvrzení Západu o humanitární intervenci na ropě bohatém Blízkém východě bylo vždy lži. Stačilo jen zemětřesení, aby bylo toto křišťálově čisté.

Kolektivní trest

Sankce jsou formou kolektivního trestání široké veřejnosti. Západ potrestal Syřany za to, že žili pod vládou, kterou nezvolili, ale kterou jsou USA odhodlány svrhnout za každou cenu.

Západní embargo bylo uvaleno souběžně s občanskou válkou, která se rychle změnila v západní zástupnou válku, která zdevastovala velkou část země. USA a jejich spojenci rozdmýchali válku a podporovali povstalecké skupiny, včetně džihádistů, kterým se nakonec nepodařilo svrhnout vládu Bašára Asada.

Mnohé z těchto extremistických skupin proudily do Sýrie ze sousedních zemí, kde byly vtaženy do vakua, které zanechalo dřívější svržení „humanitárního“ režimu Západu.

Miliony Syřanů byly nuceny opustit své domovy, aby unikli bojům, což vedlo k endemické chudobě a podvýživě. I když boje utichly, syrská ekonomika nadále klesala – nejen kvůli západním sankcím, ale také proto, že USA a další se zmocnily syrských ropných polí a prvotřídní zemědělské půdy.

Tato čistě člověkem způsobená katastrofa předcházela a zesílila zemětřesení z minulého týdne. Již tak strádající, vyhladovělí a izolovaní Syřané se nyní musí potýkat s další pohromou.

Krutá politika

Předpokládaná logika desetiletí trvající politiky Západu ožebračování Sýrie, která se řídí vzorem, který Washington pravidelně používá proti oficiálním nepřátelům, byla jednoduchá. Zoufalí Syřané měli být přesvědčeni, aby povstali proti svým vůdcům v naději na lepší časy.

Projekt ale viditelně selhal – jako často u oficiálních nepřátelských států, jako je Kuba a Írán. Nicméně program utrpení ve jménu lidskosti pokračoval.

Když minulý týden zasáhlo Sýrii zemětřesení o síle 7,8 stupně, naléhání Washingtonu na zachování sankcí posunulo politiku od jednoduše nehumánní k vyloženě kruté.

Ale spíše než předpokládat dobrou vůli USA pro dočasné zrušení sankcí, bychom se měli ptát, proč byly vůbec uvaleny.

Logika západní pozice byla tato: zrušení sankcí by vyžadovalo uznání Assadovy vlády, což by zase znamenalo přiznání porážky v boji za jeho svržení. Ochrana kolektivního ega washingtonských představitelů měla přednost před dlouhodobým trápením milionů Syřanů.

To samo o sobě popírá tvrzení, že USA a Evropská unie se někdy skutečně staraly o syrský lid v jejich boji proti Asadově vládě.

Poskytuje také zasvěcený protipól k zacházení s Ukrajinou. Zjevně by se nemělo šetřit na ceně, abychom zachránili „evropsky vyhlížející“ Ukrajince před ruskou invazí, a to i za cenu rizika jaderné konfrontace. Ale snědí Syřané budou ponecháni svému osudu, jakmile z našich televizních obrazovek zmizí rozpadající se zdi.

Od kdy je tento typ rasové diskriminace považován za humanitární angažmá?

Ne, není to lítost, která přiměla Západ vyzbrojit Ukrajinu – stejně jako bývala lítost, která přiměla Západ podporovat syrskou opozici, kterou rychle ovládly právě ty skupiny, které si Západ přál, jinde označované jako teroristé.

Boj o nadvládu

Předpokládané humanitární instinkty Západu lze skutečně pochopit pouze hlouběji. Mnohem hlubší.

Pomáhat Ukrajincům tím, že je vyzbrojíme tanky a tryskami a zároveň odepřeme Syřanům základní potřeby, nejsou tak rozporuplné pozice, jak se na první pohled zdá. Z pohledu západních metropolí nelze nedůslednost označit ani za dvojí metr.

Obě politiky sledují stejný cíl, který nemá nic společného s blahobytem obyčejných Ukrajinců nebo Syřanů. Tím cílem je západní nadvláda. A v obou případech, víceméně viditelně v pozadí, stojí přesně tentýž oficiální nepřítel, kterého chce Západ vidět rozhodně „oslabeného“: Rusko.

Syrská vláda byla jednou z posledních na Blízkém východě, která stála po boku Ruska, mimo jiné tím, že umožnila ruskému námořnictvu přístup do Středozemního moře přes syrský přístav Tartus. To byl jeden z hlavních důvodů, proč Západ tolik toužil svrhnout Asadovu vládu a proč Moskva poskytla Damašku vojenskou podporu proti rebelům podporovaným Západem a tyto snahy zmařila.

Ukrajina se mezitím postupně měnila v neoficiální základnu NATO na předměstí Ruska – důvod, proč Rusko chtělo Kyjev zastrašit a proč USA tak dychtily zemi vojensky podpořit.

Potrestání Sýrie není etická zahraniční politika. Je racionalizován pohledem na svět a jeho národy pouze jednou optikou: jak sloužit obnaženým zájmům západní, tedy americké, moci.

Západ jako vždy hraje svou koloniální Velkou hru – mocenské intriky – aby umístil své geostrategické pěšáky do co nejvýhodnějšího uspořádání. A tyto zájmy zahrnují globální vojenskou dominanci a kontrolu klíčových finančních zdrojů, jako je ropa.

Nejvyšší zločin

Zatímco se Sýrie snaží vypořádat se zemětřesením, prvním instinktem USA a jejich spojenců nebylo zmírnit utrpení obyvatelstva. Hráli falešnou hru s návnadou. Damašek byl obviněn, že nepovolil pomoc některým severním regionům, které zemětřesení nejvíce zasáhlo. To zahrnuje oblasti, které stále drží rebelové.

Mark Lowcock, bývalý šéf humanitární pobočky OSN, si posteskl: „K přivedení pomoci do těchto oblastí bude vyžadovat souhlas Turecka. Je nepravděpodobné, že by syrská vláda hodně pomohla.”

První dodávky přišly minulý čtvrtek přes hraniční přechod z Turecka. Syrská vláda rovněž schválila dodávky humanitární pomoci do oblastí mimo její kontrolu na zemětřesením postiženém severozápadě země. Mluvčí militantní skupiny HTS, která ovládá velkou část Idlibu, řekl agentuře Reuters, že nedovolí dodávky pomoci z vládou kontrolovaných částí Sýrie, protože „nedovolíme režimu využít situace, aby ukázal, že pomáhají. “

Ale ať už je pohled Západu jakýkoli, hra s obviňováním z pomoci severní Sýrii není jen výsledkem krvavých nálad v Damašku.

Dnes, když Asadova vláda převzala kontrolu nad velkou částí syrského území, má daleko k tomu, aby syrskému národu dominovala. USA pomohly oddělit velkou, autonomní část severovýchodu kurdské populaci a další části severu jsou v rukou aliance extremistických skupin vedených odnožemi al-Káidy a zbytky Islámského státu (IS). a dominují bojovníci podporovaní Tureckem.

Tato roztržitost se ukazuje jako masivní překážka úsilí o pomoc. Je v povaze věcí, že vlády chtějí prosadit suverenitu nad celým svým územím.

Asadova vláda má ale ještě více starostí. Přenechání slávy řešení nouzové situace místní pobožce Al-Káidy a dalším rebelským skupinám pro ni představuje vážné nebezpečí. Nejde jen o boj s veřejností. Vidět, jak Al-Káida pomáhá zoufalým komunitám na severu Sýrie, si může získat srdce a mysl obyčejných Syřanů – a Arabů ze vzdálenějších zemí.

Ponechání al-Káidy na starosti humanitární pomoci bude znamenat, že Damašek ztratí důvěryhodnost u velké části populace. To by mohlo sloužit jako předehra k oživení syrské občanské války a uvrhnout Syřany zpět do bojů a krveprolití.

Všechno zlé

Nejde o to, že Assad a jeho vláda nemohou být obviňováni. Jde spíše o to, že bez ohledu na západní ortodoxii, zásahy vnějších mocností do svržení vlád nikdy nepřinesou humanitární výsledky. To platí, i když operace ke svržení režimu může být provedena rychle – na rozdíl od vleklé patové situace v Sýrii.

V neposlední řadě z tohoto důvodu byla v norimberských procesech s nacistickými vůdci po druhé světové válce agrese proti suverénnímu území jiného národa prohlášena za „nejvyšší mezinárodní zločin“, který „obsahuje celé zlo celku“.

Útoky na suverénní státy mají za následek ztrátu lepidla, které drží populaci pohromadě, jakkoli nedokonalé, a mají své vlastní většinou nepředvídatelné důsledky.

Dvacetiletá okupace Afghánistánu ze strany Západu vytvořila kamarádký stát, ve kterém zkorumpovaní místní úředníci odklonili americké fondy na budování státu a sloužili jako loutky regionálních válečníků. Násilný chaos, který rozpoutal Washington, vydláždil cestu pro návrat Talibanu.

Americko-britská invaze do Iráku v roce 2003 a následné rozpuštění irácké policie a armády nedokázaly splnit žádný ze slibů Washingtonu o „svobodě a demokracii“. Místo toho se objevilo mocenské vakuum, které zemi roztrhalo a vedlo k tomu, že Írán a extremistické skupiny soupeřily o moc.

Pád vlády Muammara Kaddáfího ze strany Západu v roce 2011 znamenal, že se Libye stala zemí s trhy s otroky, útočištěm extremistů a kanálem pro obchod se zbraněmi do jiných konfliktních zón, jako je Sýrie.

Nyní v Sýrii opět vidíme dědictví humanitárního postoje Západu. Damašek, oslabený léty zástupných válek a režimem západních sankcí, je příliš křehký a obávaný, než aby riskoval předání jakékoli své zbývající moci protivníkům.

Oběti zemětřesení opět nejsou vlády ve Washingtonu, v evropských metropolích nebo v Damašku. Jsou to obyčejní Syřané – přesně ti lidé, o kterých Západ říká, že je chce zachránit.

ZDROJ

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Sdílet:

